

DE STER VAN NEDERLAND

15 OCTOBER 1932

No. 20

37e JAARGANG

Wat is dan het voorrecht van den Jood? Velerlei in elk opzicht! In de eerste plaats toch dit, dat hun de woorden Gods zijn toevertrouwd.

Paulus.

DE GODSDIENST VOOR DEN GEMIDDELDEN MENSCH.

Door Dr. John A. Widtsoe.

De gemiddelde mensch is godsdienstig.

Het kerkgebouw moge ledig zijn en de rij voor de deur van de bioscoop lang, toch is de gemiddelde mensch, en dat beteekent bijna iedereen, desondanks godsdienstig. Hij gaat voort — zij het dan in zijn zwakheid niet altijd met zijn „geheele hart, ziel, macht en verstand” — den Heer zijn God en zijn naaste lief te hebben. Hij vergeet niet een „zuiveren en onbesmetten godsdienst” te beoefenen, want hij helpt en heeft geholpen „de weduwen en weezen in hun droefenis”. Zijn ziel streeft, hoewel vagelijk, naar eeuwige waarheid en dankbaar gaat hij in op elke goed geleide poging om hem volmaaktere godsdienstige ontwikkeling bij te brengen. Hij verlangt naar godsdienst, doch in een taal, welke hij kan begrijpen en in een vorm, welke geschikt is voor dagelijksch gebruik.

Godsdienst ten nutte van den mensch.

Deze levenshouding van den gemiddelden mensch is natuurlijk, want onze beschaving, het voortbrengsel der wetenschap — een zoeken naar waarheid — is den gemiddelden mensch buitengewoon ten goede gekomen en van den godsdienst verwacht hij niet minder. De wetenschap heeft de welvaart des menschen bevorderd en veel tot de verruiming van zijn geestelijk bevattingssvermogen

bijgedragen. Zij is begrijpelijk en nuttig. Besmettelijke ziekten teisteren het land, en de bacterioloog stelt paal en perk aan hun verwoestingen; de ongeloovige spot met het gebed, maar de radio-natuurkundige omspant de geheele aarde en vult de ruimte met het gesproken woord. Iedere schrede voorwaarts in de wetenschap beteekent een verbetering voor den mensch. De koningen uit den ouden tijd kenden de gemakken niet, waarmede thans Jan en alleman is omringd. De profeten van ouds hadden geen begrip van de oneindigheid zooals wij, die door telescoop en spectroscop de uitgestrekte wereldruimte hebben aanschouwd. „De godsdienst moet voor het welzijn der menschen even zooveel doen”, redeneert de gemiddelde mensch en daarin heeft hij gelijk.

Veranderde inzichten inzake Godsdienst.

Hier beginnen onze moderne eischen op godsdienstig gebied. Godsdienst, het zoeken naar de hoogste waarheid, welke zetelt in God, moet aan 's menschen behoeften voldoen en zijn welzijn bevorderen, zoowel hier als hiernamaals. Hij kan geen plaats maken voor door menschen gemaakte stelsels, van welke wordt erkend, dat zij van begrensden omvang zijn. De Heer verklaarde dat Hij was gekomen opdat de mensch het leven zoude hebben en overvloediger.

De gemiddelde mensch verwacht dat dit beloofde overvloedige leven heden zal beginnen en morgen niet zal eindigen, zelfs in der eeuwigheid niet. Om hier op aarde een overvloediger leven te genieten als een gave der wetenschap, en in het hiernamaals in den hemel als een gave van den godsdienst, zou een armzalige uitlegging van 's Meesters woorden zijn.

Een nieuw religieus begrijpen heeft zijn intrede gedaan. Zoowel op geestelijk als op stoffelijk terrein moeten wetten in werking zijn. Eeuwig leven en eeuwige vreugde zijn niet anders dan de totaalsom der vreugdevolle dagen, die men heeft beleefd. Een ellendig bestaan op aarde, gevolgd door een heerlijk hemelsch leven is nòch een logisch, nòch een aantrekkelijk programma. De hel van vuur en zwavel van gisteren heeft plaats gemaakt voor de ernstiger, doch redelijker leerstelling dat zooals een mensch zaait, hij zal maaien, hier en hiernamaals. Wij zullen worden geoordeeld naar onze werken, en wij plaveien onzen weg naar den hemel met onze dagelijksche handelingen. Aangezien ons bestaansdoel overvloed is — d.w.z. levensgeluk — moet het leven zoo zijn ingericht, dat elke dag voortdurend geluk brengt.

Godsdienst in het dagelijksch leven.

Dat alles beteekent dat de godsdienst niet buiten het daadwerkelijke leven moet staan. Hij moet helpen de vraagstukken van het dagelijksche leven op te lossen: die aangaande het lichaam, het verstand en de ziel, zoowel op stoffelijk als geestelijk gebied.

Vandaar dat alles wat tot het lichaam behoort, aangezien een gezond lichaam het begin van levensgeluk is en constant levensgeluk het eind van godsdienstig streven, een godsdienstig stempel moet dragen. Zedelijkheid, matigheid, reinheid, juiste voeding, kleding en behoorlijke beschutting, het dagelijksch werk en goede leiding, behooren onderdeelen van den waren godsdienst te zijn. Er zijn levensproblemen in opvoeding, economie en sociologie, zoowel op intellectueel, industrieel als landbouwkundig gebied — vraagstukken welke de stad, andere welke het land betreffen, van nationalen of internationalen omvang — waarop de godsdienst antwoord behoort te kunnen geven of althans leiding eraan. Eerlijkheid, vlijt, zuinigheid en samenwerking, de grondslagen der welvaart, zijn allen zeer doeltreffend wanneer zij worden toegepast als beginselen van den godsdienst. Al deze hulpmiddelen behooren positief te zijn en opbouwend te werken.

De kerk, de bewaarster van den godsdienst, heeft maar al te vaak gezegd: „gij zult niet”, toen de gemiddelde mensch behoefte had aan onderricht wat hij wèl moest doen. Het kwaad der onmatigheid werd fel belicht, maar op de waarde der matigheid werd geen nadruk gelegd. Welk een geweldige economische voordeelen zouden de naties wel behalen indien de drankwinkels werden gesloten en het bespaarde geld en de gewonnen energie werden gebruikt om in de dringende behoeften der regeeringen te voorzien.

De gewone mensch verwacht van zijn godsdienst dat hij hem in al zulke dingen zal helpen, anders hecht hij zich aan andere organisaties. Het stempel, hetwelk de godsdienst drukt op de vragen van den dag zou den mensch de kerk beter doen waardeeren. Hierdoor zouden de heilige dingen niet door het slijk worden gehaald. Is de aarde niet heilig en alles wat daarop is? Heiligheid is het wezen van alle rechtvaardige handelingen.

Bevoegdheid in den Godsdienst.

Laat ons dit niet verkeerd verstaan. De gemiddelde mensch is geen grove materialist. Hij weet dat het geestelijke belangrijker is dan het stoffelijke, dat een onse karakter meer waard is dan duizend kilo knapheid; dat één oogenblik van gemeenschap met God alle aardsche gaven te boven gaat. En . . . hij verlangt van zijn godsdienst dat de geestelijke aanspraken zich onbevreesd aandienen. Dan kan hij volgen.

Religie is meer dan ethiek. Eerlijk zijn omdat het veilig en voordeelig is in een gemeenschap van even sterke menschen, kuisch zijn om geslachtsziekten te ontgaan, of de wetten des lands gehoorzamen om buiten de gevangenis te blijven: dat is van de aarde en niet van den hemel, van het tijdelijke, maar niet van het eeuwige.

Zilver is slechts zilver totdat de beeltenis der Koningin erin is

gestempeld: dan wordt het wettige munt in het Koninkrijk. De scholen onderwijzen economische en sociale theorieën, maar de kerk moet dit trachten te doen door de goddelijke wet, welke den rechtvaardigen mensch oneindige vreugde en groei verschaft. De toets is eenvoudig genoeg: Zoekt eerst het Koninkrijk Gods en Zijn gerechtigheid, en al het andere zal u in den schoot worden geworpen”.

Ethiek is door menschen gemaakt en religie door God, het eene is aardsch, het andere levend vuur. De doorsnidsmensch verlangt naar de levende stem eens bevoegden, naar leeraars, die, evenals hun Meester, spreken als machthebbenden, naar een Priesterschap door God en niet door menschen ingesteld.

Godsdienstig bevattingsvermogen.

Bij alle religeuzen overdenkingen drijft bij den gewonen mensch het verlangen boven om te begrijpen.

De netto uitkomst van de onderzoekingen der laatste eeuwen door de wetenschap is de overtuiging dat de mensch het heelal moge leeren kennen, dat het duistere onbekende onderzocht en geleidelijk aan het menschelijk verstand geopenbaard moge worden. Het booze oog, waardoor men betjoend kon worden, verdween met de komst der bacteriologie. De scheikunde verbande de alchemie en de sterrenkunde ontzenuwde de sterrenwichelarij, Bijgeloof maakte plaats voor de wet van oorzaak en gevolg in de dingen des levens. Wat geheimzinnig is, is louter onbekend. Zonder ophouden zullen wij het oneindige heelal onderzoeken en leeren kennen. Licht en inzicht hebben heden ten dage de plaats ingenomen van duisternis en vrees.

De waarheden van den godsdienst moeten eveneens binnen het bereik van het menschelijk verstand zijn, anders geeft de gemiddelde mensch den moed op. Het weinige dat wij weten en onderwijzen, moet begrijpelijk zijn. Het doel des levens moet geen diep geheim zijn of het leven hiernamaals een kwestie van hopen en gissen. Het eeuwig gebod: „Bekeert u en wordt gedoopt” moet meer zijn dan een grillig gebod. Er kan weinig kindertrouw zijn tegenover het Vaderschap van een God, die niets is dan het „alomtegenwoordige allesdoordringende”, een verfijnde filosofische opvatting. Jehovah van ouds kon tenminste spreken. Bovendien moet de rotsvaste overtuiging bestaan dat in den godsdienst, evenals in de wetenschap, een doorlopend openbaren van nieuwe waarheid zal zijn, welke tot de geestelijke werkelijkheden van 's menschen verblijf op aarde behooren. Het beroep op het mysterieuze voldoet niet in deze naar klaarheid strevende eeuw van wetenschap.

„Liep een tot hem”.

Deze tijd is er een van begeerte naar nieuwe waarheid en haar

voepassingen. Oogen en ooren zijn open, elk zintuig gespannen. De mensch kijkt halsreikend uit. Onder het om aandacht roepende marktgeschreeuw wordt de stem van den godsdienst maar zwakjes vernomen. Wiens schuld is dat? Dat moet elders worden beantwoord.

Deze wereld zou gelukkiger zijn indien ons hunkeren ons deed doen als een uit vroeger tijd: „En als hij uitging op den weg, liep een tot hem en voor Hem op de knieën vallende, vraagde hem: „Goede Meester, wat zal ik doen opdat ik het eeuwige leven beërve?”

Boven alle verlangens in het hart van den gemiddelden mensch heerscht daar het verlangen naar eeuwig leven. De godsdienst kan dit diepste aller verlangens bevredigen, indien hij zich slechts klemt aan het Evangelie van Jezus Christus.

Het verlangen bevredigd.

De Heer vergeet Zijn kinderen niet. Wanneer zij afdwalen, tracht Hij hen terug te brengen. Wanneer zij gezonde en voortdurende vreugde vergeten voor vergankelijke genietingen, wijst Hij hen den weg terug.

Zoo heeft ook in dezen tijd, waarin de godsdienst vertroebeld is en ver staat van de dagelijksche behoeften van den gewonen mensch, de Heer gemaakt dat de eenvoudige godsdienst van Jezus Christus, met zijn volle autoriteit, opnieuw werd ingesteld. Hij kwam tot kerkverband onder den naam van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. De eeuw van haar bestaan heeft bewezen dat deze Kerk een leven-gevende macht is voor haar leden. Zij voorziet in de godsdienstige behoeften van den gemiddelden mensch.

Een ieder zou wèl doen te onderzoeken welk wonder levensgeluk zij aanbiedt.

Eeuw-series, no. 3.

ONZE ONBETAALDE KERKAMBTEN.

Door President John A. Widtsoe.

De geestelijke arbeid die op de Kerk van Christus rust moet verricht worden door het gansche ledental. Dat is een hoofdbeginsel van de Evangelie-organisatie. Daarom is er geen speciale geestelijke stand onder de Heiligen der Laatste Dagen, want van elk lidmaat wordt verwacht dat hij het Evangelie zal kennen en mee zal helpen het aan anderen te leeren, er over te waken en het te verdedigen.

Er is geen bijzondere opleiding voor de Kerkelijke betrekkingen in de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. In plaats daarvan wordt ieder lid van zijn kinderjaren af onder-

wezen in de eenvoudige beginselen en praktijken van het Evangelie aan den huiselijken haard en in de met zorg bestuurde en trapsgewijze opklimmende organisaties. Alle getrouwe volgelingen van het herstelde Evangelie betoonen aanhankelijkheid aan de Kerk wegens een persoonlijk overtuigd-zijn van hare waarheid: een getuigenis van den geest, voortgevloeid uit gezonde kennis en intelligent naleven van de Evangelische voorschriften. Zulk een onafhankelijke kennis en zekerheid geeft iemand macht om andere zielen naar waarheid en licht te voeren.

Het gezag van het Priesterschap is toevertrouwd aan de herstelde Kerk van Jezus Christus. Onder het goddelijke plan mogen alle mannelijke leden, zoo zij zich waardiglijk gedragen, het Priesterschap ontvangen en in de ambten daarvan functioneeren. De vrouwen deelen in de zegeningen en voorrechten van het Priesterschap. Zoowel vrouwen als mannen mogen ambten bekleeden in de hulporganisaties, in de tempels dienst doen, zendingen volbrengen, onderwijs geven en prediken, en anderszins helpen het laterdaagsche werk te bevorderen.

Feitelijk bewijst elk lid van onbesproken gedrag in de Kerk, vroeg of laat, in de een of andere officieele positie, in een geestelijke betrekking om het zoo te noemen, dienstbetoon. Het is een stilzwijgende conditie dat een Heilige der Laatste Dagen een gedeelte van zijn tijd en krachten dient te geven aan de Kerk. Geestelijke macht en levensvoldoening vloeien voort uit onzelfzuchtig dienstbetoon. Liefde wortelt in opoffering.

Arbeid in de Kerkambten wordt niet betaald. Bijvoorbeeld: de bisschappen, de gemeente-presidentschappen, staak-presidentschappen, waarvan er over de 5000 zijn, voorzien in hun eigen levensonderhoud, en dat van hunne gezinnen, zooals andere menschen dat doen. Hun vrije tijd, dikwijls iedere avond, staan zij af om zorg te dragen voor de menschen die onder hun toezicht staan. Hun vrouwen en kinderen derven het genoegen van den omgang met echtvriend en vader en zodoende offert zich het heele gezin op voor het werk waaraan zij verkleefd zijn. Dit dienstbetoon wordt niet met geld betaald. De belooning is geestelijk en zij is inderdaad zielsbevredigend, zooals tienduizenden in de Kerk zullen getuigen. Aanstellingen tot een ambt zijn niet voor het leven, maar doorgaans volgt op ontslag van de eene positie een roeping tot een andere, zoodat gestadige officieele verantwoordelijkheid het lot is van de meeste Kerkleden.

Het uitgebreide zendingsstelsel wordt niet betaald. De zendingen betalen, met hun eigen spaarcenten, of met de hulp van familieleden en vrienden, hun eigen reiskosten naar het zendingsveld en eigen onderhoudskosten zoolang zij daar zijn. Het aldus bestede totaal-bedrag is zeer groot, daar er voortdurend meer dan 2000 zendingen in de zendingsvelden vertoeven. Na twee of drie jaren van vrijwillig dienstbetoon gaat de zending weer naar huis

terug op kosten van de Kerk, uit aan de tienden van het volk ontleende fondsen.

Wanneer de Kerk als werkgeefster optreedt voor arbeid die buiten de rechtstreeksche Kerkelijke ambten ligt, zooals metselaars, timmerlieden, schilders, voor het bouwen van tempels of gewoon kantoorwerk, dan doet zij zooals alle andere werkgevers en werkgeefsters doen. Zij ziet uit naar geschikte personen en betaalt hen redelijk loon of salaris. Het is waar, zulk werk wordt dikwijls nog verricht zonder betaling door getrouwe Heiligen der laatste dagen. Dienstverrichting in de Kerkelijke ambten wordt niet betaald, daar men bijna zonder uitzondering gevraagd wordt minstens een gedeelte van zijn tijd aan het Kerkelijke ambt te wijden, zoodat iemand den overigen tijd besteden kan aan zijn maatschappelijk onderhoud. Indien, echter, iemand geroepen wordt om zijn ganschen tijd over een lange periode aan geestelijken arbeid te wijden, zoodat hij belet wordt in zijn dagelijksch onderhoud te voorzien, dan worden de omstandigheden in oogenschouw genomen en wordt er een geschikte voorziening getroffen voor zijn onderhoud. Zulke gevallen zijn er maar weinig.

Men kan geen candidaat worden voor een ambt in de Kerk. Integendeel staat de baantjeszoeker in geen goede reuk. Mannen en vrouwen worden tot den dienst geroepen. Nominaties worden gemaakt, onder inspiratie, door degenen die ondersteund worden als kerkleiders, en zij stellen de namen aan het volk ter goedkeuring voor. Het is een eenvoudig systeem dat al het verkeerde vermijdt dat de politiek aankleeft, en geeft allen ondervinding. De eenige ware drijfveer tot het aanvaarden van een ambt in de Kerk is den Heere te dienen en de kinderen der menschen te helpen.

Om op te sommen: De universeele dienstverrichting in de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste dagen rust op het leerstuk, dat elk lid dat de kostbare gave der waarheid ontvangen heeft, gewillig dient te zijn om vrijelijk zich te geven voor het grondvesten en verspreiden van hetgeen hij vrijelijk ontvangen heeft. De heiligen der laatste dagen geven getuigenis dat het in de Kerkelijke betrekkingen vereischte offer-brengen groote zegeningen aanbrengt, en dat het toenemen in macht en begrip volstrekt niet de minste van die zegeningen is, welke noodzakelijkerwijs hem toevloeien die zich in het werk des Heeren geeft voor het welzijn van zijn medemenschen.

De heiligen der laatste dagen gedenken en vertrouwen op de door den Heere tot den Profeet Joseph Smith gesproken woorden: „Let op Uw roeping, en gij zult datgene hebben waarmede gij u ambt kunt eeren”.

Wat Jehovah vraagt.

U is medegedeeld, o mensch, wat goed is en wat Jehova van u vraagt: niets dan recht doen, vroomheid liefhebben en ootmoedig wandelen met uwen God.

Micha.

VROUWELIJKE HOOFDBESTUREN.

Het vertrek van Zuster Kooyman heeft het volvoeren van een plan verhaast, dat reeds eenigen tijd in de pen was. Wij bedoelen het aanstellen van hoofdbesturen over de vrouwen-, jongedochters- en jeugdwerk-organisaties van de Zending. In al de zendingsvelden in Europa hebben dergelijke aanstellingen plaats: meer en meer worden wij op zelfbestuur aangewezen, zoodat de zendelingen (hun aantal slinkt!) zich met grooter vrijheid zullen kunnen wijden aan het uitdragen van de heilsboodschap aan de buitenstaanders.

Het doet ons genoeg en het aanstellen van de volgende zusters tot de achter haar namen staande ambten te berichten:

Zusters-Hulpvereenigingen.

Sjoukje Scheer, *Presidente*,

Oogststraat 17, Amsterdam-Oost.

Dorethea Barton, *Eerste Raadgeefster*,

Passerelstraat 16a, Rotterdam.

Geertruida Zippro, *Tweede Raadgeefster*,

Dordtschestraatweg 649a, Rotterdam (Overmaas).

Johanna Keizerswaard, *Secretaresse*,

1e Weteringdwarsstraat 36, Amsterdam-C.

Jonge Vrouwen Onderlinge Ontwikkelings Vereenigingen.

Tine Hartman-Spaans, *Presidente*,

Malakkastraat 54, Den Haag.

Trientje C. van Dekken, *Eerste Raadgeefster*,

Prins Hendriklaan 12, Amsterdam-Zuid.

Annie Diender, *Tweede Raadgeefster*,

Vlierboomstraat 393, Den Haag.

Kitty Schoenmaker, *Secretaresse*,

Batjanstraat 30, Den Haag.

Jeugdwerk Vereenigingen.

Johanna C. Riet, *Opzienster*,

Schoutenstraat 54, Rotterdam.

Adriana Boekhout, *Eerste Raadgeefster*.

Vinkenstraat 26a, Rotterdam.

Catharina Kwawegen, *Tweede Raadgeefster*,

Schoutenstraat 61a, Rotterdam.

Nellie Schippers, *Secretaresse*,

Zoomstraat 79, Rotterdam.

Alle correspondentie betreffende de groepen richt men aan de presidente of de opzienster.

DE STER NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE LATERDAGSCHE HEILIGEN

Redacteur: FRANK I. KOOYMAN - Assistent: CLYDE BIDDULPH

NAAR PRAAG EN TERUG.

(Vervolg van bladzij 295.)

»Bezoekt fortuin somtijds ook hem die stille zit,
De veerkracht van den geest drijft ons naar vreemde landen.
Zoo sluiten volk met volk hun vrucht'bre broederbanden:
Rust roest — geen spreekwoord gaat zoo zeker door als dit.«

Niet de jacht naar fortuin dreef ons naar de hoofdstad van Tsjechoslovakije, maar de oproep voor de jaarlijksche zendingspresidenten conferentie. Verleden jaar, te Kopenhagen, was ook Nederland in overweging genomen. Een bezwaar bij die beschouwing bleek het feit te zijn dat de hotelprijzen in ons vaderland beduidend hooger waren dan — globaal gesproken — in het buitenland. Intusschen kwam te Praag, op het zendingskantoor, een nieuwe wereldburger kijken, die een woordje te zeggen had — in figuurlijken zin bedoeld. Hij bleef liever bij zijn moeder thuis en zijn moeder bij hem. Dat zal wel den doorslag gegeven hebben.

Dat ons reisdoel ons naar vreemde landen dreef, gaf ons reisplannetje ons al gauw te zien. Twee jaar geleden, toen wij Basel bezochten, had een samenloop van omstandigheden ons belet meer van Zwitserland te zien dan de stad waar de conferentie gehouden werd. Een kleine omweg zou ons nu de gelegenheid kunnen geven dat „verzuim”, of hoe ge het dan ook verkiest te noemen, te herstellen. Zoo beraamden wij. En wat een landen zouden wij terloops kunnen zien! Naar Basel: België, Luxemburg, Frankrijk en Duitschland. Verder: Zwitserland, Oostenrijk, nog eens Duitschland (Beieren) en dan het doelwit: Tsjechoslovakije.

Zoo gezegd zoo gedaan.

Van Oostenrijk zouden wij niet veel te zien krijgen. Een rouwdienst in ons vaderland vertraagde het vertrek vier-en-twintig uur, zoodat een bezoek aan Weenen van het programma geschrapt werd. Toch gingen wij nog over Oostenrijkschen grond, was het dan ook over een betrekkelijk smalle streep. Maar — wij zouden ons verhaal vooruit loopen. En dat mag niet.

Van Rotterdam naar de Belgische grens: de sneltrein doet het bij wijze van spreken in een wip. Antwerpen, dat wij vervolgens aandoen, herinneren wij ons van enkele bezoeken, die wij daar afgelegd hebben, o.a. in ons eeuwjaar — ook een eeuwjaar voor de Belgen — toen de koloniale tentoonstelling daar het aantrekkingspunt was. Plezierig is het reizen in dit gedeelte van het

land der Belgen altijd omdat men als Hollander geen moeite heeft met de landstaal. Het is zelfs leuk. Een slager bijv. is geen vleeschhouwer, maar een „beenhouwer“. Is dat „houwen“ bedoeld als een verbastering van „houden“, dan heb ik het maar liever met den Belg te doen! Hoewel vleeschkost niet mijn forte is.

(Wordt vervolgd).

DE HUISBEZOEK-BROEDER.

„Het eenige waar ik goed voor ben, zoo 't schijnt, is huisbezoek“. Die woorden werden tot een vriend gericht door een man die nog nooit tot een ambt was geroepen in een van de kerkelijke organisaties, maar jarenlang huisbezoeker was geweest. Wellicht werden ze half schertsend geuit, maar er lag toch ook teleurstelling in. De man scheen het door te laten schemeren, dat hem nog nimmer de gelegenheid was geschonken, zijn talenten te oefenen in de Kerk.

Een bezoeker, die hem die woorden hoorde uiten, vroeg aan hem voorgesteld te mogen worden en toen dit gebeurd was, sprak hij tot den broeder: „Ik wenschte het genoeg van deze kennis-making te smaken, zoodat ik het voorrecht mocht hebben u mijn oprechten felicitatie aan te bieden.“

„Felicitatie!“ riep de broeder ten hoogste verbaasd uit. „Wat heb ik gedaan, dat een felicitatie verdient?“

„Ik hoorde wat u zeide omtrent huisbezoek“, antwoordde de ander, „en ik feliciteer u met het feit dat ge een goed huisbezoeker zijt. Ik heb goede bisschoppen ontmoet, goede hoofden van hulporganisaties, goed Zondagsschoolpersoneel, uitblinkende menschen in hunne posities, maar u is de eerste uitblinkende huisbezoeker, die ik ooit heb mogen ontmoeten. Er mogen anderen zijn, natuurlijk, maar ik heb er nog nooit een ontmoet.“

„U maakt er een grapje van“, antwoordde de goede broeder. „Iedereen kan die positie bekleeden. Het is alleen maar noodig elke maand een bepaald aantal gezinnen te bezoeken en je bezoek te rapporteeren aan den bisschop. Dat is heelemaal niet moeilijk; het is zoo eenvoudig, dat een kind het wel zou kunnen doen“.

„Is dat uw begrip van goed huisbezoek?“ vroeg de bezoeker verbaasd. „Dan ben ik erg teleurgesteld en trek terug wat ik gezegd heb. U schijnt niet te begrijpen dat U een van de grootste en eerzaamste posities in de Kerk toevertrouwd is. Ze is zoo gewichtig dat God zelf door openbaring aangeduid heeft wat er vereischt wordt van de mannen die gekozen zijn, de plichten van deze hooge roeping te volbrengen. Ge dient één te zijn met en te waken over dat gedeelte van de Kerk waarover God u gesteld heeft, niet als bezoeker, maar als opziener. Ge dient toe te zien dat er geen ongerechtigheid of kwaadspreken plaats hebbe onder de leden, dat zij dikwijls bijeenkomen en dat een iegelijk zijn

plichten doe. Met andere woorden: ge dient een herder te zijn over een van de kudden des Heeren. Gij dient hen te voeden met het brood des levens en hen, die naar verboden weiden afdwalen, terug te leiden naar de kooi. Hebt gij er nooit bij stil gestaan wat het beteekent, één te zijn met de Kerk? Jezus koos Zijn apostelen, opdat zij één mochten zijn met Hem. Het is een heilige gemeenschap en gezegend is de man die dat heilig contact geniet. Als u waarlijk den geest uwer roeping genoot, zou er zulk een invloed ten goede in uwe bediening zijn en zulk een vreugde in uwe werkzaamheden, dat u onmogelijk luchthartigjes over zulk een heilige roeping zoudt kunnen spreken."

„Maar”, pleitte de broeder, „alleen iemand met buitengewone bekwaamheden zou ooit mogen hopen al de door u genoemde vereischten te kunnen volbrengen.”

„Neen”, was het antwoord, „God vraagt geen buitengewone bekwaamheden: hij neemt ons precies zooals wij zijn en vraagt alleen maar dat iemand biddend zijn best doe. Hij eischt niets van ons dat wij met Zijn hulp niet kunnen volvoeren. Onze huisbezoekers hebben een nieuwe heiliging noodig, zij moeten hun roeping als een gezegend voorrecht leeren beschouwen, om mede te mogen werken aan het heil van menschenzielen, geen onwelkome, halfmopperend verrichte taak. Gij naar huis en lees Nephi 3:7 en wijd dan al de bekwaamheid die gij bezit aan uw heilige roeping toe, en wat u ontbreekt zal God in de volste mate aanvullen.

Ezra C. Dalby in de *Deseret News*.

ZENDINGSNIEUWS.

Verplaatst en aangesteld.

De volgende zendelingen zijn overgeplaatst naar nieuwe arbeidsvelden: Ouderling Walle Koster van Groningen naar Rotterdam; Ouderling Lowell J. van Dam van Groningen naar Alkmaar; Ouderling Calton C. Kammerman van Alkmaar naar Rotterdam, met gemeente-toezicht te Delft; Ouderling Geert Boekweg van Delft naar Overmaas; Ouderling Alma H. Dalebout van Delft naar den Haag; Ouderling John S. Lugt van Leiden naar Dordrecht; Ouderling Clyde A. Holdaway van Dordrecht naar Leiden; en Ouderling M. LeRoy De Korver van Schiedam naar Groningen.

Ouderling J. E. van Boerum, eervol ontslagen van zijn secretariswerk op het hoofdkantoor, is aangesteld tot opziener van het priesterschaps- en genealogisch werk der zending.

Ouderling W. Rulon Lee is aangesteld tot secretaris van de zending.

HUISBEZOEKLES.

De huisbezoekles voor November is te vinden in de Ster van 1 October, bladzij 293: „Hoe te ontplooiën tot volmaaktheid.”

Lees ook „De Huisbezoek-broeder” in dit nummer.

JOSEPH SMITH – EEN EERLIJK WAARHEIDSGETUIGE
trots het geschrijf van dominee v. d. Valk.
(De dominee bleek onbetrouwbaar).

Inleiding.

In het najaar van 1921 verscheen in ons goede land een anti-Mormoonsch boek : „De Profeet der Mormonen Joseph Smith Jr.”, van de hand van dominee M. H. v. d. Valk, later gevolgd door „De Mormonen” (een verkorte uitgave van het eerstgenoemde werk) en naderhand naar wij meenen nog twee kleinere werkjes: slappe aftreksels.

De *Utah-Nederlander* (Salt Lake City) heeft er indertijd op gewezen, dat verreweg het grootste gedeelte van het eerste boek stof behandelt die reeds lang in Amerikaansche geschriften is beantwoord. Tevens wees het blad er op hoe misplaatst een zekere uitdaging in dat boek was. Die uitdaging wordt wijselijk weggelaten in het tweede boek. En zonder blikken of blozen vertelt de predikant-schrijver in het tweede boek dat de met de uitdaging verband houdende mummiekisten, die in het eerste boek in den Zoutmeertempel zouden zijn, gedeeltelijk verbrand zijn te Chicago en gedeeltelijk naar St. Louis zijn vervoerd.

Ook in *De Ster* (Rotterdam) verscheen het artikel van de *Utah-Nederlander*, later gevolgd door andere artikelen, die betrekking hadden op de hierbedoelde anti-Mormoonsche geschriften. In de „*Heraut*” (gereformeerd) had dr. J. C. de Moor het zijne te zeggen van Van der Valks „grootte” boek (wij bedoelen : lijvig) en in verband daarmee is buitengewoon interessant het verpletterend getuigenis van Dr. D. Schermers, den geneesheer-directeur van het Christelijk Sanatorium te Zeist. Voorts had „*Eenheid*”, weekblad voor geestelijke en maatschappelijke stroomingen, het een en ander te zeggen dat niet minder interessant was. Zoowel de *Utah-Nederlander* als de *Ster* hebben op die artikelen de aandacht gevestigd, zoodat ze, door die onderstreping, „Mormoonsche” antwoorden werden in zekeren zin, maar toch schrijft dominee Van der Valk frischweg in „*De Nieuwe Haagsche Courant*” van 6 April 1930 : „Sedert dit geschreven werd, 12 Jan. 1922, is van Mormoonsche zijde op geen enkele aanklacht geantwoord, wat den wijze voldoende zij”.

Welnu, wij hebben goedgeacht een en ander te herdrukken en zullen het aan het goede oordeel overlaten van allen die dit lezen of er van Mormoonsche zijde „op geen enkele aanklacht (is) geantwoord, wat den wijze voldoende zij”. De Redactie van *De Ster van Nederland* en de in ons land werkende zendelingen zullen gaarne, desgewenscht, over allerlei punten, die het ware „Mormonisme” raken, verdere inlichtingen verschaffen. Het gaat nu eenmaal niet, alle anti-Mormoonsche werken met afzonderlijke

boeken te beantwoorden, hoe gaarne wij het ook zouden willen. Velen zullen v. d. Valk niet in ernst nemen, maar dat enkelen dit helaas wel doen is ons nu en dan gebleken. Daarom deze herdruk.

I

DE PROFEET DER MORMONEN JOSEPH SMITH Jr.

(Utah-Nederlander, 9 Maart 1922; De Ster, 15 April en 1 Mei 1922).

Onder dezen titel verscheen in het najaar van 1921 bij J. H. Kok, Kampen, een anti-„Mormoonsch” werk van de hand van M. H. A. van der Valk, predikant te Rotterdam, met een woord vooraf van Dr. J. van der Valk, Rector van het Marnix-Gymnasium terzelfder stede. Door tegenstanders van de Heiligen der Laatste Dagen, met name door het nieuwsblad „De Rotterdammer”, werd het boek met vreugde begroet. Die krant juicht in haar nummer van Woensdag 26 October 1921 onder „Kerknieuws”: „het heele gebouw van het Mormonisme (wordt) door dit werk erger dan ooit aan het wankelen gebracht” (alarm!).

De inleider acht het geschrift zijns „jongeren broeders” van wetenschappelijke waarde om twee redenen, hier beknopt weergegeven:

1. Om de bewijsvoering, dat Joseph Smiths verklaring van drie Egyptische teekeningen totale onkunde van diens voorgewende Egyptologische kennis verraadt;

2. Om de diagnose van den profeet als lijder aan pseudologia phantastica, die, zoo wordt beweerd, voor het eerst door den schrijver is gesteld.

De rector verklaart dat die diagnose hem van waarde lijkt (!) en juist schijnt (!), maar haast zich erbij te voegen dat het laatste woord natuurlijk met dit boek nog niet over den Profeet geschreven is. „Met name blijft nog te onderzoeken hoe deze zijn leer heeft samengeflanst (let wel!) uit de wijsheden of dwaasheden van anderen. *Dit eischt een afzonderlijk en misschien niet zoo gemakkelijk onderzoek*”. (Ik cursiveer - K.)

Verder lijkt den inleider dit geschrift van praktische waarde voor ieder die in korten tijd zich op de hoogte wil stellen over het ontstaan van het „Mormonisme”. „Immers de schrijver heeft de literatuur daarover naarstig bestudeerd”. Die „praktische waarde” en die „naarstige studie”, zullen zoo dadelijk blijken.

Of het werk eenigen invloed ter bekeering zal hebben op de „Mormonen”, in dat opzicht is de rector zeer sceptisch. En duizenden „Mormonen” met hem — niet op dezelfde gronden natuurlijk!

Reeds dadelijk moet het mij van het hart, dat het mij onbegrijpelijk is, dat men het eenzijdige werk van een hevigen tegenstander, waarin — op enkele uitzonderingen na — van begin tot einde gefulmineerd wordt tegen iemand, „die buiten kijf een hoogst

merkwaardig man is geweest" (zoo bekend de dominee-schrijver nota bene zelf in zijn Woord Vooraf, blz. 9) als wetenschappelijk durft te stempelen. Of passen in een wetenschappelijk geschrift over een hoogst merkwaardig man benamingen als „Peepstone Joe”, „falsaris”, „vagebond” etc., scheldnamen blijkbaar met voorliefde door Van der Valk gebruikt, en goedgepraat met het smoesje dat die niet verzonnen kunnen zijn. Is zulk onbillijk geschimp werkelijk wetenschappelijk?

Oude Kost.

Verreweg het grootste gedeelte van het boek behandelt stof die reeds lang verschenen en beantwoord is in Amerikaansche boeken, brochures, tijdschriften en kranten. Zoogenaamde getuigenissen aangaande den Profeet, diens familieleden en vrienden worden opgedischt, die geen beteren naam verdienen dan kletspraatjes. Als de dominee de „naarstige studie” heeft gemaakt die beweerd wordt, dan weet hij zeer goed dat vertrouwbare schrijvers heel andere pennebeelden van den Profeet en zijn werk hebben achtergelaten. Maar die kwamen natuurlijk niet in de kraam van den hevigen bestrijder te pas.

Naast het boek van dominee Van der Valk ligt op mijn schrijftafel een werk van Robert C. Webb, niet-Mormoon: „The Real Mormonism” (New York, Sturgis & Walton Company, 1916) waarin de opdracht luidt: „Aan de Illustre Nagedachtenis van Joseph Smith, den „Mormoonschen Profeet”, die, in weerwil van het kwade karakter en de onedele drijfveeren hem toegeschreven door vijanden, critici en vitters, geopenbaard staat voor allen die onbevangen zijn levensloop bestudeeren, als een eerlijk man, een groot denker, een krachtig leider en een allervoortreffelijkst hervormer, die waardig is gerangschikt te worden onder de groote mannen der geschiedenis en die de achting en aandacht verdient van eerlijke en intelligente geesten”.

In dat boek en tevens in „The Case against Mormonism” (New York, L. L. Walton, 1915) van denzelfden schrijver wordt heel veel van het materiaal, in Ds. van der Valks boek gebruikt, besproken en weerlegd.

Ook in Nederland zal eerlang wel een waarlijk-onpartijdig schrijver opstaan, die sliksmijters als dominee Van der Valk onder handen zal nemen. Intusschen — protesteeren wij met alle kracht tegen oneerlijke bestrijding, tegen leugen en zwartmakerij, wij zoeken geen vergoding van den modernen Ziener. Men behoeft niet blind te zijn voor de menschelijke gebreken van Joseph Smith, die zelf te kennen gaf dat een profeet alleen dán Gods woordvoerder is als zijn diensten als zoodanig noodig zijn; waarin men dus tusschen de regels lezen kan dat hij als gewoon mensch in talrijke dwalingen kan vervallen, zooals Mozes bijvoorbeeld, zelfs in de hoedanigheid van profeet aan de wateren van Meriba

(Numeri 20: 11-13, 27: 14) en daarvoor gestraft worden (Deut. 32: 51) maar wie is in vredesnaam dominee Van der Valk, dat hij den staf over den Profeet mag breken? Als een treurige predikantsloopbaan en een groote dosis aanmatiging daartoe recht gaven . . . dan, ja dan was zeer zeker dominee Van der Valk de aangewezen beoordeelaar.

«Naarstige Studie».

Een doorslaand bewijs van de „naarstige studie”, aan het hier besproken boek gewijd, is een voorstel door den schrijver in een Naschrift gedaan, een voorstel dat, volgens de „Rotterdammer”, „feitelijk een uitdaging is aan het adres der Mormonen-leiders en speciaal aan hun huidigen president, waarop wel niet ingegaan zal worden!”

Alsof de President op elk anti-„Mormoonsch” geschetter zou moeten ingaan!

Het voorstel houdt verband met wat de dominee schrijft over den Profeet Joseph Smith als „pseudo-Egyptoloog” en luidt als volgt: „geef mij of anderen, op wederzijdsch nader te bepalen wijze en voorwaarden, de gelegenheid om voornoemde mummiekisten enz. nauwkeurig te bezien, en ook foto's er van te nemen, waarna nader aan te wijzen Egyptologen alles kunnen vertalen en verklaren”.

Reeds vroeger in het boek (blz. 79) staat dit :

„De vertaling van den papyrus is natuurlijk niet te controleeren, daar de Mormonen zich wel wachten om dit aan Egyptologen te laten zien, en er ook geen photo van durven nemen, zooals we photo's hebben van den papyrus van Ani, van Hunefer, van Nebseni enz”.

In het Naschrift gaat dit aan de uitdaging vooraf: „In den tempel te Salt Lake City worden immers de mummiekisten, met daarbij behorende mummies, papyrus en hypocephaal bewaard, die in 1835 te Kirtland door de Mormonen van Chandler zijn gekocht (p. 76 v.)”

En hiermede slaat de dominee, de quasi-geleerde, zijn eigen glazen in. Zijn boek wemelt van verwijzingen naar een lange lijst van Aanteekeningen en een nog langer Bibliografie, maar hier ontbreken de verwijscijfertjes geheel. Want deze bewering (en niet alleen déze!) mist allen grond. *Klinkklare onwaarheid*, dominee!

In de „Bibliografie” wordt de „Improvement Era” genoemd (32) en ook „Biographical Sketches of Joseph Smith (1149).

Welnu o.a. in de „Era” van 1904 op bladzij 427 en op bladzij 91 van de „Biographical Sketches” had onze kwasi-naspeurder kunnen lezen dat de bewuste mummiekisten met toebehooren reeds lang niet meer bestaan.

Na den dood van den Profeet verbleef een en ander bij zijn moeder, Lucy Smith. Naderhand deed zij er afstand van, en de

mummies en papyrus werden ondergebracht in Wood's Museum, te Chicago, waar alles vernietigd werd in den grooten brand van 1871.

Als onze dominee weer eens een „wetenschappelijk werk” schrijft, dan dient hij zich eerst wel beter op de hoogte te stellen van zijn onderwerp. En mag ik hem raden wat voorzichtiger te zijn met zijn uitdagingen en voorstellen? (Wordt vervolgd).

ZONDAGSSCHOOLWERK VOOR NOVEMBER 1932.

AVONDMAALSVERS.

Leer ons, o Heer, met U te wandlen
En altijd naar Uw wil te handlen.
Wij gaven gaarn' aan U ons hart:
Uw volgzaam kroost in vreugd en smart.

GEZAMENLIJKE OPZEGGING.

(Twaalfde Artikel des Geloofs).

Wij gelooven onderdanig te moeten zijn aan koningen, presidenten, heerschers en vorsten; in het gehoorzamen, eeren, en onderhouden der wetten.

2½ MINUUT TOESPRAAKJES.

- 6 November „Vruchten van ongeloof”.
„Toewijding aan het werk des Heeren”.
Boek van Mormon.
- 13 November „De Godheid”.
„Sommige Goddelijke eigenschappen”.
Evangelieleer.
- 20 November „De liefde voor rijkdom en macht”.
„Jezus' liefde voor kleine kinderen”.
Nieuwe Testament.
- 27 November „Hoe de Zendingen de Kerk hielpen”.
„De Kerk uit Kirtland verdreven”.
Kerkgeschiedenis.
J. G. de G.

INHOUD.

De godsdienst voor den gemiddelden mensch	305	Zendingsnieuws	315
Onze onbetaalde Kerkambten	309	Huisbezoekles	315
Vrouwelijke Hoofdbesturen	312	Joseph Smith — een eerlijk waarheidsgetuige	316
Naar Praag en terug).	313	Zondagsschoolwerk voor Nov.	320
De huisbezoekbroeder	314		

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 16 B, Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending
Abonnementsprijs per jaar: Nederland f3.—, Buitenland f4.—.
Afzonderlijke nummers 15 cent.